

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud prvního stupně samosoudkyní Mgr. Kamilou Drábkovou ve věci

žalobce: **Lesy České republiky s. p.**, IČO 42196451
sídlem Přemyslova 1106/19, 500 08 Hradec Králové

za účasti
účastníka řízení: **Římskokatolická farnost – Prelatura Český Krumlov**, IČO: 42396565
sídlem Horní 156, 381 01 Český Krumlov
zastoupený advokátem JUDr. Jakubem Křížem, Ph.D.
sídlem Na Podkovce 281/10, 147 00 Praha

o žalobě na nahrazení rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 17. 6. 2016, č. j. 480209/2013/R3247/RR20081, ze dne 25. 5. 2016, č. j. 491133/2013/R3339/RR19652 a ze dne 16. 6. 2016, č. j. 480209/2013/R3247/RR19759, o vydání nemovitých věcí,

takto:

- I. Římskokatolické farnosti – Prelatuře Český Krumlov **se nevydávají** pozemky, parcely KN č 1300/7 a 782/1, oba v katastrálním území Záluží nad Vltavou.
Tímto rozsudkem se nahrazuje rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 17. 6. 2016, č. j. 480209/2013/R3247/RR20081.

- II. Římskokatolické farnosti – Prelatuře Český Krumlov **se nevydávají** pozemky, parcely KN č. [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], všechny v katastrálním území [REDAKCE].
Tímto rozsudkem se nahrazuje rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 25. 5. 2016, č. j. 491133/2013/R3339/RR19652.
- III. Římskokatolické farnosti – Prelatuře Český Krumlov **se nevydávají** pozemky, parcely KN č. [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], všechny v katastrálním území [REDAKCE].
Tímto rozsudkem se nahrazuje rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 16. 6. 2016, č. j. 480209/2013/R3247/RR19759.
- IV. Další účastník je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 36 865,90 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Výše citovanými rozhodnutími vydal Státní pozemkový úřad, Krajský pozemkový úřad pro Jihočeský kraj (dále jen správní orgán) v řízeních vedených o nárocích dalšího účastníka řízení podle § 9 zák. č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (dále jen ZMVC) lesní pozemky specifikované ve výroku tohoto rozsudku. Žalobce, který je ve smyslu § 4 uvedeného zákona povinnou osobou k vydání tohoto majetku, s rozhodnutími nesouhlasí. Správní orgán dospěl k závěru, že předmětný majetek přešel do vlastnictví Československého státu na základě řízení podle zákonů č. 142/1947 Sb. a č. 46/1948 Sb., ve skutečnosti však majetek byl konfiskován právnímu předchůdci žalobce dekretem prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. Původním vlastníkem pozemků bylo podle zápisu v knihovní vložce č. 766 zemských desek pro katastrální obec Český Krumlov Erzdechantei in Krumau. O konfiskaci majetku svědčí řada listin, které žalobce opatřil a které konkrétně popsal v žalobách. Podle nálezů Ústavního soudu, sp. zn. IV. ÚS 89/94, k přechodu majetku na stát při konfiskacích docházelo bez ohledu na intabulační princip a pokud došlo ke konfiskaci i části majetku, došlo tím ke kategorizaci původního vlastníka a ex lege přešel na stát i ten jeho majetek, ohledně něž rozhodnutí vydána nebyla nebo nebyla zapsána v pozemkové knize. Nad majetkem právního předchůdce účastníka řízení byla navíc nařízena národní správa, jak o tom svědčí rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 17. 9. 1948, č. j. 95.634/48-IX/B-23, tedy se stát chopil předmětného majetku ještě před úkony, jež činily státní orgány následně podle zák. č. 142/1947 Sb. Tyto úkony neměly žádné právní účinky, neboť majetek byl v té době již ve vlastnictví Československého státu na základě právoplatné konfiskace podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., tedy dalšímu účastníku řízení nemohla být způsobena žádná křivda postupem dle ZMVC. Podle stanoviska Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2005, sp. zn. Pl. ÚS-st. 21/05, publikovaného pod č. 477/2005 Sb., byla konfiskace podle dekretu č. 12/1945 Sb. zákonným aktem, který nelze posuzovat z hlediska vad na něj navazujících správních rozhodnutí ve věcech konfiskace. Docházelo k ní zpravidla ze zákona, bez správního řízení a právním titulem přechodu vlastnického práva na stát je samotný dekret. Účastník řízení tak není oprávněnou osobou ve smyslu § 3 ZMVC, není u něho splněna podmínka utrpění majetkové křivdy v rozhodném období v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5 ZMVC. Ve věci 11 C 106/2016 žalobce dále uvedl, že předmětné pozemky byly dotčeny komplexní pozemkovou úpravou a nejde tedy o původní církevní pozemky. V žalobě vedené pod sp. zn. 11 C 107/2016 nadto namítal u pozemku parc. PK č. 743 v k. ú. Záluží nad Vltavou chybné obnovení původní hranice v jihozápadní části, v jehož důsledku účastníku řízení bylo vydáno o 328 m² pozemku více. Žalobce v průběhu řízení zpřesnil svou žalobu ve vztahu k parc. č. 743/27 (části původní parcely č. 743/1, oddělené

geometrickým plánem, který je však dnes již zapsán v katastru nemovitostí a tudíž zmíněný pozemek existuje jako samostatná parcela). Navrhoval, aby všechna rozhodnutí správního orgánu byla nahrazena rozsudkem soudu ve znění, že tam označené nemovitosti se dalšímu účastníku řízení nevzdávají.

2. Další účastník řízení se žalobami nesouhlasil a navrhoval jejich zamítnutí. Uváděl, že žalobce tvrdí navzájem rozporné skutečnosti, kdy na jednu stranu se dovolává vylukového důvodu podle ust. § 8 odst. 1 písm. h) ZMVC, na druhé straně však tvrdí, že dalšímu účastníku řízení žádná majetková křivda nevznikla, když do rozhodného období vstupoval již bez majetku. Pokud žádná majetková křivda nevznikla, nelze se dovolávat vylukového důvodu. Nesouhlasil s tvrzením žalobce, že jeho majetek byl konfiskován dekretem prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. Veškeré listiny předložené žalobcem konfiskaci nedokazují, pouze se v nich objevuje slovo „konfiskát“. Jde o účelovou dezinterpretaci těchto dokumentů, ignoraci dějinných souvislostí po druhé světové válce a historického vývoje před i po únoru 1948 v Československé republice. Poukázal na judikaturu Ústavního soudu ve vztahu k předchozím restitučním předpisům, která stanovila pravidla pro přezkum otázky, zda bylo konfiskováno (nález sp. zn. IV. ÚS 56/94, o oprávnění soudu posuzovat, jsou-li splněny podmínky pro konfiskaci podle dekretu, nález sp. zn. II. ÚS 22/94, podle něhož je povinností soudu přezkoumat, zda aplikace dekretu č. 12/1945 Sb. proběhla řádně či zda byl dekret zneužit, nález sp. zn. III. ÚS 39/95, IV. ÚS 32/95, I. ÚS 154/95 a další, které vycházejí z posouzení, že konfiskační rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s tehdy platnými zákonnými předpisy, nález II. ÚS 405/98, který výslovně uvádí, že konfiskační výměr je aktem deklaratorním a zároveň prováděcím a tak pouze vymezoval, které nemovitosti jsou dekretem dotčeny). Je tedy vysloven požadavek identifikace konkrétních nemovitostí v konfiskačním výměru, avšak žalobce žádný dokument obsahující konkretizaci „konfiskovaných“ nemovitostí nepředložil, a to ani ve vztahu k nemovitostem, které jsou předmětem řízení. Předmětný konfiskační správní akt je aktem nicotným, případně přinejmenším neplatným pro rozpor s právními předpisy, neboť nebyl dalšímu účastníku řízení doručen a nebyly splněny podmínky pro doručení vyhláškou, tedy nikdy nenabyl právní moci ani vykonatelnosti. Označení adresáta správního aktu je neurčité a nesrozumitelné, není označen ani názvem ani sídlem. Okresní národní výbor, jehož náhražkou byla okresní správní komise, mohl vykonávat působnost pouze na území svého okresu a nebyl oprávněn provést konfiskaci celého majetku právního předchůdce účastníka řízení, který se nacházel na území více okresů, sídlo „Děkanství“ se podle vyhlášky nacházelo na území jiného okresu (výslovně v Českém Krumlově) a vůči tomu tak neměla okresní správní komise žádnou pravomoc. Konfiskace takového subjektu mohla být uskutečněna pouze na návrh Okresního národního výboru v Českém Krumlově. Domnělou konfiskací církevního majetku správní orgán vybočil z mezí své pravomoci a působnosti, neboť dekret č. 12/1945 Sb. takovou konfiskaci vůbec neumožňoval, účastníka řízení nelze podřadit pod žádný ze subjektů citovaných v jeho ust. § 1 odst. 1. Majetková křivda ve smyslu § 5 písm. a) ZMVC byla právnímu předchůdci účastníka řízení způsobena. K takovému závěru došel ve svých rozhodnutích již správní orgán po přezkoumání řady listin ve vyjádření blíže specifikovaných (přídělové listiny Okresního národního výboru v Českém Krumlově, rozhodnutí Ministerstva zemědělství, výměry Ministerstva zemědělství a vložka č. 766 desek zemských). Dokument o uvalení národní správy na majetek jeho právního předchůdce je ojedinělým excesem a neodpovídá mu žádný jiný dokument ve spisu ani listina archivní. Kromě listin, které byly přezkoumány ve správním řízení, existují ještě další listiny, z nichž vyplývá, že stát ještě v roce 1948 zacházel s právním předchůdcem účastníka řízení jako s vlastníkem majetku a postupoval vůči němu podle zákonů o revizi pozemkové reformy, což předchozí konfiskaci vylučuje. Např. Ministerstvo zemědělství 14. 4. 1948 žádalo u Krajského civilního soudu v Praze zápis poznámky zamýšleného převzetí ohledně majetku zapsaného v desce zemské č. 766. Řada předmětných listin obsahuje výslovně čísla pozemků, které jsou předmětem žalob, podle stavu PK. Nelze tvrdit, že účastník řízení přišel o své vlastnické právo k nemovitostem již před začátkem rozhodného období, pokud orgány totalitního státu jeho vlastnické právo po část rozhodného období uznávaly ve své rozhodovací činnosti, neboť jinak by se praxe demokratického právního státu stavěla k vlastníkům

či restituentům nepříznivěji nežli praxe nejttotalitnějšího období (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 35/96). Žalobce nedoložil, že by konfiskace až do 25. 2. 1948 byla pravomocnou, a proto je nutno eventuální pokusy aplikovat vůči účastníkovi řízení po 25. 2. 1948 dekret č. 12/1945 Sb. chápat jako majetkovou křivdu ve smyslu ust. § 5 písm. j), event. písm. k) ZMVC. V debatě, která se vedla v poválečném období ohledně dopadu dekretu č. 12/1945 Sb. na církevní subjekty, převážil názor, že církevní subjekt nelze konfiskaci vůbec podrobit. Další závěr zněl tak, že z církevních subjektů nelze dekretu užít na ty, které mají povahu korporace veřejného práva, zatímco na ostatní ano, což byl názor zastávaný i komunisty řízeným Ministerstvem zemědělství. Z obou plyne, že výklad dekretu č. 12/1945 Sb. konfiskaci majetku církevních subjektů veřejného práva nepřipouštěl. V řízení vedeném pod sp. zn. 11 C 106/2016 dále namítal, že tvrzení žalobce o komplexní pozemkové úpravě jsou neurčitá a nedostatečná a v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu ČR se oprávněná osoba může i po provedení komplexní pozemkové úpravy, při níž byla opomenuta blokáce církevního majetku, domáhat těch částí, které úpravou prošly a jsou ve vlastnictví povinných osob, což dopadá i na projednávanou věc. V řízení sp. zn. 11 C 107/2016 nesouhlasil s námitkou žalobce chybného obnovení původní hranice pozemku parcely PK č. 743. Poukazoval též na novou judikaturu Ústavního soudu, nálezy sp. zn. II. ÚS 1620/20 a I. ÚS 1975/20 a z nich vycházející sp. zn. III. ÚS 361/21 ze dne 30. 11. 2021 a I. ÚS 3918/19 ze dne 21. 12. 2021, které mění dosavadní rozhodování v otázce konfiskací tak, že je nutno zkoumat, zda došlo k dovršení konfiskačního procesu faktickým převzetím postiženého majetku státem.

3. Správní orgán ve svých vyjádřeních k věci odkázal na odůvodnění svých rozhodnutí, na němž setrval.
4. Soud z důvodu ekonomie řízení a efektivity postupu spojil řízení o všech třech věcech, vedená mezi týmiž účastníky, ke společnému projednání a rozhodnutí, jelikož v nich byla řešena společná předběžná otázka, zda právní předchůdce účastníka řízení, Erzdechantei in Krumau, pozbyl majetku mimo rozhodné období podle ZMVC či nikoli.
5. Soud ve věci již jedenkrát rozhodl, a to rozsudkem ze dne 18. 5. 2020, č. j. 11 C 106/2016-225, 11 C 107/2016, 11 C 109/2016 ve spojení s opravným usnesením ze dne 30. 6. 2020, č. j. 11 C 106/2016-233, 11 C 107/2016, 11 C 109/2016, jímž vyhověl všem třem žalobám ve spojených věcech a rozhodl tak, že dalšímu účastníkovi řízení se nevydávají pozemky, tak jak jsou označeny v tomto rozsudku pod bodem I. – III. výroku a uložil dalšímu účastníkovi řízení zaplatit žalobci náklady řízení. Při rozhodování vyšel z tehdejší rozhodovací praxe odvolacího Vrchního soudu v Praze, která spočívala na závěru, že majetek účastníka řízení byl stížen konfiskací na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. ještě před započítáním rozhodného období podle ZMVC, tudíž se nejedná o původní majetek ve smyslu § 2 písm. a) ZMVC a nemovitosti nelze vydat (rozsudky sp. zn. 4 Co 194/2018, 4 Co 192/2018, 4 Co 133/2018).
6. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 3. 6. 2021, č. j. 4 Co 198/2020-299 však byl tento rozsudek zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení s ohledem na v mezidobí po vyhlášení napadeného rozsudku vzešlé nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 1. 2021, sp. zn. II. ÚS 1920/20 a ze dne 23. 3. 2021, sp. zn. I. ÚS 1975/20, které dovodily, že předmětná konfiskační vyhláška podle dostupných důkazů nebyla provedena, naopak byl majetek stěžovatelky (zde dalšího účastníka řízení) po 25. 2. 1948 podroben správnímu řízení podle tzv. revize první pozemkové reformy podle zák. č. 142/1947 Sb. Na základě tohoto východiska se stala stěžovní otázkou skutečného provedení konfiskace majetku dalšího účastníka řízení, tedy, zda se stát fakticky chopil předmětného majetku ještě před správním řízením probíhajícím podle zák. č. 142/1947 Sb., o revizi první pozemkové reformy, jak o tom svědčí řada důkazů provedených v řízení před soudem prvního stupně. S ohledem na potřebu rozsáhlejšího dokazování k objasnění zmíněné otázky byla věc zrušena a vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
7. V dalším řízení soud prvního stupně v intencích zrušovacího rozhodnutí odvolacího soudu vyzval žalobce k doplnění tvrzení a k označení důkazů o tom, zda se stát chopil konfiskovaného majetku

ještě předtím, než začal činit úkony podle zák. č. 142/1947 Sb. ve vztahu ke spornému majetku. Účastník řízení rovněž byl poučen o povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní ve vztahu k tvrzení, že majetek byl poškozen podle zákona o revizi první pozemkové reformy. Oba pak byli poučeni o následcích neunesení břemene tvrzení a důkazního břemene v podobně neúspěchu ve sporu s jejich tvrzeními.

8. Poučení ve smyslu § 118a odst. 1 a 3 udělená žalobci ve vztahu k tvrzení, jaký byl osud majetku právní předchůdkyně účastníka řízení po datu 23. 6. 1945, kdo tento majetek držel, kdo s ním nakládal, jakým způsobem, zda ze strany státu byly vůči tomuto majetku činěny jakékoliv úkony předtím, než byly započaty úkony podle zák. č. 142/1947 Sb., však pozbylo významu v souvislosti s rozhodovací činností Ústavního soudu, která následovala po zrušovacím rozhodnutí odvolacího soudu a projevila se zejména v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 337/22 ve věci týchž účastníků, projednávané u zdejšího soudu. Zde Ústavní soud označil dvě shora zmiňovaná rozhodnutí jiných senátů Ústavního soudu (sp. zn. II. ÚS 1920/20 a sp. zn. I. ÚS 1975/20) za excesivní, vymykající se konstantní rozhodovací praxi v minulosti opakovaně potvrzené řadou nálezů, principiálně spočívají ve vyloučení přezkumu správních aktů v občanskoprávním řízení a zejména pak správních aktů, které byly vydány před datem 25. 2. 1948. Podle Ústavního soudu „*nález nelze chápat jako změnu náleзовé judikatury Ústavního soudu (jež nadto předpokládá postup podle § 23 zákona o Ústavním soudu ani jako impuls k revizi judikatury dovolacího soudu, nýbrž jde jen o individuální rozhodnutí vydané v kontextu prokázané skutkové situace konkrétní věci*“... „*není důvod pro odchylku od závěru, že právním důvodem konfiskace majetku podle dekretu č. 12/1945 Sb. byl dekret samotný, tudíž ke konfiskaci docházelo k datu jeho účinnosti ("s okamžikou platnosti" - § 1 odst. 1), k němuž se konfiskované věci staly majetkem státu, tudíž následné konfiskační rozhodnutí mělo jen deklaratorní charakter (srov. stanovisko sp. zn. Pl.-ÚS 21/05). Z toho plynou i další závěry, např. nemožnost zpochybnění účinků konfiskace tvrzením o vadách konfiskačního řízení, neomezení rozsahu konfiskace jen na některý majetek, či nedůvodnost požadavku o faktickém převzetí konfiskovaného majetku státem představujícím "uskutečnění konfiskační vyblášky" či "účinnost konfiskace" (pozn. posléze uvedený požadavek je ve zjevném rozporu s odkazovaným stanoviskem).*“
9. S vědomím toho, že v mezidobí byla vydána i další rozhodnutí Ústavního soudu shodného právního názoru jako nálezy sp. zn. II. ÚS 1920/20 a I. ÚS 1975/20 (sp. zn. III. ÚS 361/21 a I. ÚS 3918/21), vychází soud při rozhodování z výše citovaného usnesení sp. zn. IV. ÚS 337/22 ze dne 24.5.2022, s jehož právními závěry o setrvání na předchozí rozhodovací praxi, reprezentované zejména stanoviskem Pl.-ÚS 21/05 a na něj navazující judikaturou vyšších soudů (např. sp. zn. IV. ÚS 2056/18, IV. ÚS 2662/21, 28 Cdo 982/2021) se plně ztotožňuje a které je následováno i dalšími rozhodnutími (aktuálně například Nejvyšší soud, sp. zn. 28 Cdo 2497/2022 ze dne 4. 10. 2022, sp. zn. 28 Cdo 1877/2022 ze dne 7.9.2022).
10. Za této situace dospěl soud k názoru, že se neuplatní ust. § 226 odst. 1 o.s.ř., podle něhož je při vrácení věci k dalšímu řízení vázán právním názorem soudu odvolacího, neboť ten byl překonán až následně vzniklou výše zmiňovanou judikaturou vyšších soudů, kterou je povinen při rozhodování respektovat. V průběhu řízení tak soud obě strany vyrozuměl o tomto svém právním náhledu a dal jim prostor se k zamýšlenému postupu vyjádřit. Tento postup zvolil soud přesto, že v dřívějším rozhodnutí ve spojených věcech týkajících se týchž účastníků (sp. zn. 11 C 143/2016, 11 C 144/2016) se naopak přiklonil k závěrům nálezů sp. zn. II. ÚS 1920/20 a sp. zn. I. ÚS 1975/20 veden úvahou, že předmětná rozhodnutí se týkají týchž účastníků a jde o případ se shodným skutkovým základem, pouze předmětem sporu jsou odlišné nemovitosti, přičemž otázka spojení věcí ke společnému řízení závisí na vůli žalobce, případně na rozhodnutí soudu, nicméně tento právní názor o dopadu nálezů na všechna rozhodnutí týchž účastníků je vyvrácen rozhodnutím sp. zn. IV. ÚS 337/22, kde, přestože jde opět o věc týchž účastníků jako ve zmíněných dvou rozhodnutích, setrval Ústavní soud na tom, že zmíněná rozhodnutí mají dopad pouze v té které konkrétní věci, v níž byla vydána a nejsou tedy použitelná jako obecné východisko pro rozhodování v podobných případech.

11. Všechny žaloby soud posoudil jako včasné, podané ve lhůtě stanovení § 247 odst. 1 o. s. ř. (dva měsíce od doručení rozhodnutí správního orgánu) a jako s účastníky řízení jedná s těmi, kdo byli účastníky správního řízení ve smyslu § 250a odst. 1 o. s. ř., tj. Římskokatolickou farností – prelaturou Český Krumlov jako oprávněnou osobou a Lesy České republiky s. p. jako povinnou osobou.
12. Rozhodnutími, na jejichž nahrazení žaloby směřují, vydal správní orgán dalšímu účastníku řízení jako oprávněné osobě nemovitosti označené v odst. I. výroku tohoto rozsudku. V odůvodnění svých rozhodnutí uvedl, že obdržel návrhy na zahájení správního řízení o vydání zemědělských nemovitostí podle § 9 odst. 6 ZMVC od dalšího účastníka řízení poté, co jeho předchozí výzvy k vydání tohoto nemovitého majetku, adresované České republice – Státnímu pozemkovému úřadu podle § 9 odst. 1 ZMVC, nebyly úspěšné. Účastník řízení v postavení oprávněné osoby se domáhal vydání zemědělských nemovitostí zapsaných v deskách zemských č. 766 pro shora uvedená katastrální území a vlastníka Erzdechantei in Krumau. Tento subjekt byl rozhodnutím podle kán. 121 CIC na základě zákona č. 3/2002 Sb. sloučen s církevní právnickou osobou s názvem Římskokatolická farnost – prelatura Český Krumlov, která se stala nástupnickou církevní právnickou osobou a svou právní subjektivitu prokázala výpisem z rejstříku evidovaných právnických osob Ministerstva kultury. Na základě toho dospěl správní orgán k závěru, že účastník řízení je oprávněnou osobou ve smyslu § 3 písm. b) ZMVC coby právnická osoba zřízená nebo založená jako součást registrované církve nebo náboženské společnosti. K otázce majetkové křivdy uzavřel, že předmětné nemovitosti přešly do vlastnictví státu po provedeném řízení podle zák. č. 142/1947 Sb., o revizi první pozemkové reformy, jak je doloženo příslušnými rozhodnutími Ministerstva zemědělství v Praze (ze dne 19. 3. 1948, č. j. 7012/48-IX./R-12, č. j. 95.634/48-IX/B-23 ze dne 17. 9. 1948, výměrem Ministerstva zemědělství č. 25548/50-IX). V souvislosti s dohodou o vydání části zemědělských nemovitostí oprávněné osobě (které nejsou předmětem řízení) učinila oprávněná osoba čestné prohlášení, že za nárokované pozemky neobdržela ona ani její právní předchůdce žádnou náhradu. Pozemky tedy přešly do vlastnictví státu na základě ust. § 5 písm. a) ZMVC odnětím bez náhrady. Povinnou osobou pak jsou Lesy České republiky, s. p., na jehož listu vlastnictví byly předmětné pozemky ke dni rozhodování správního orgánu zapsány. V rozhodnutí č. j. 480209/2013/R3247/RR20081 (projednáváno pod sp. zn. 11 C 106/2016) správní orgán dále uvedl, že nárokované pozemky vstoupily do komplexní pozemkové úpravy, která probíhala v katastrálním území Záluží nad Vltavou v roce 2008, avšak při výstupu z ní již nebyly označeny jako církevní, blokované podle § 29 zák. č. 229/1991 Sb., což však není na překážku jejich vydání v rámci restituce. V rozhodnutí č. j. 480209/2013/R3247/RR19759 (projednáváno pod sp. zn. 11 C 107/2016) dále uvedl, že pozemková úprava proběhla i v katastrálním území Štěkře, na jejímž základě nabyly Lesy České republiky, s. p., vlastnické právo k předmětným pozemkům, na něž se vztahuje blokační paragraf 29 zák. č. 229/1991 Sb. Ohledně parcely KN č. ■■■■■, která se nalézá na hranici této komplexní pozemkové úpravy mimo její obvod, ale výměra odpovídá současné parcele KN č. ■■■■■ a změnu polohy její hranice lze přičíst změně katastrálního operátu, přičemž Lesní správa Český Krumlov akceptovala současnou hranici této parcely.
13. Mezi účastníky byly nesporné skutkové závěry správního orgánu ohledně právního nástupnictví dalšího účastníka řízení po knihovním vlastníku předmětných pozemků, Erzdechantei in Krumau, skutečnost, že všechny sporné pozemky byly zapsány v deskách zemských, vložce č. 766, postupu dalšího účastníka řízení při uplatnění restitučního nároku nejprve výzvou a posléze i návrhem na zahájení správního řízení, jak je popsáno v odůvodnění jeho rozhodnutí, lesním charakteru pozemků k rozhodnému datu 24. 6. 1991, a s výjimkou parc. č. 285/2 v k. ú. Štěkře, kde žalobce namítal rozpor hranice tohoto pozemku s původním pozemkovým vlastnictvím právního předchůdce účastníka řízení, se shodovali i v otázce identifikace původních parcel PK a současných parcel KN. Spor nebyl ani o otázku komplexních pozemkových úprav, které v daných katastrálních územích, byly provedeny, jak je popsáno v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Tyto

skutkové závěry správního orgánu proto soud převzal za svá skutková zjištění ve smyslu § 250e odst. 2 o. s. ř.

14. S ohledem na žalobní argumentaci se soud primárně zaobíral otázkou, zda další účastník řízení je oprávněnou osobou ve smyslu § 3 písm. a) ZMVC. Dle citovaného ustanovení platí, že oprávněnou osobou je registrovaná církev a náboženská společnost za předpokladu, že v rozhodném období utrpěla majetkovou krivdu z některého z důvodů definovaných v ust. § 5 ZMVC a je zapsána v rejstříku církevních subjektů Ministerstva kultury ČR.
15. Z rozhodnutí o sloučení církevních právnických osob dle kán. 121 CIC ze dne 26. 5. 2003 bylo zjištěno, že církevní právnické osoby a) Erzdechantei in Krumau, b) Krumauer Erzdechantei Pfründe, c) Prälatur in Krummau a/M, d) Romisch katolische Erzdechantei Kirche zu St. Veit byly sloučeny s církevní právnickou osobou Římskokatolická farnost - prelatura Český Krumlov jako nástupnickou církevní právnickou osobou. Tímto sloučením slučované církevní právnické osoby zanikly bez likvidace a veškerý jejich majetek přešel na nástupnickou právnickou osobu.
16. Konfiskační vyhláškou Okresní správní komise v Kaplici dne 18. 10. 1945, kterou tento orgán označil podle § 1 odst. 1 dekretu prezidenta republiky ze dne 20. 7. 1945 č. 12 Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa za osoby německé-maďarské národnosti v obci Ličov, mimo jiné pod pol. 69 soupisu, subjekt „Děkanství“, u něhož je v kolonce byt (přesná adresa) uvedeno „Krumlov“. Z rozhodnutí vyplývá, že osobám tam uvedeným byl zemědělský majetek dle výše uvedeného dekretu zkonfiskován pro účely pozemkové reformy a zároveň je v něm obsaženo poučení, že osoby jmenované mohou, pokud se aktivně zúčastnily boje za zachování celistvosti a osvobození Československé republiky, uplatnit podle § 1 odst. 2 citovaného dekretu nárok, aby jim zemědělský majetek nebyl zkonfiskován. Nárok na tuto výjimku mohou uplatnit u Okresní správní komise v Kaplici do 15 dnů ode dne vyvěšení vyhlášky. Vyhláška byla vyvěšena dne 1. 11. 1946 a sejmuta dne 16. 11. 1946. Je opatřena razítkem místní správní komise a nečitelným podpisem a razítkem Okresní správní komise v Kaplici a dvěma nečitelnými podpisy. Tyto skutečnosti zjistil soud z uvedené listiny.
17. O konfiskaci pojednávají i další žalobcem předložené listiny: v Hospodářské smlouvě o převodu správy národního majetku uzavřené mezi ONV v Českém Krumlově a Jihočeskými státními lesy z 5. 11. 1979 a ONV v Českém Krumlově a Státními statky Šumava z 31. 5. 1976, je jako důvod převodu uvedeno, že jde o konfiskované pozemky a v Seznamu parcel – příloze k tomuto dokumentu, je v závorce uvedeno „konfiskát Prelatura“, v žádostech ONV Český Krumlov Středisku geodézie Český Krumlov o oznámení podkladů pro zápis v evidenci nemovitostí porovnáním stavu pozemkové knihy z r. 1979, je rukou dopsán text „konfiskPrelatura, r. 1948“, v dopisu Zemského národního výboru Místnímu národnímu výboru v Českém Krumlově z 19. 5. 1948 v souvislosti s přidělem pozemků v rámci revize první pozemkové reformy se hovoří o konfiskátu prelatury v Českém Krumlově, v nedatovaných listinách vyhotovených Osidlovací komisí Ministerstva zemědělství v Č. Krumlově a v Kaplici, nazvaných „Přehled soupisu zkonfiskovaných drobných lesů podle území“, nedatovaném formuláři „Soupis zkonfiskovaného nemovitého zemědělského majetku“ (obsah listiny nečitelný), jak bylo zjištěno z uvedených listin. Dodatkový protokol č. 65 z 21. 7. 1949 hovoří o předání zkonfiskovaných drobných selských lesů v k. ú. Ličov.
18. Z protokolu z 1. 9. 1945 bylo zjištěno, že byl sepsán o převzetí veškerého kostelního a farního majetku Prelátsví Český Krumlov.
19. Ze sdělení Národního archivu v Praze bylo zjištěno, že žádná písemnost dokladující konfiskaci majetku právního předchůdce dalšího účastníka řízení nebyla v archivu nalezena.
20. Konfiskaci předmětného majetku nezmiňuje žádost Města Český Krumlov Národnímu pozemkovému fondu, o přidělení pozemků prelatury v Českém Krumlově (bod 4.), ani dopis

preláta ██████████ Státní obvodové úřadovně pro pozemkovou reformu z 11. 5. 1948. ani přihláška z 6. 5. 1948 Ředitelství státních lesů a rybníků Nové Hrady Osídlovací komisi v Č. Krumlově rovněž o konfiskaci nehovoří.

21. Ministerstvo zemědělství v Praze pod č. j. 7012/48-9/R-12 z 19. 3. 1948 rozhodlo o revizi první pozemkové reformy ve vztahu k Prelatuře v Českém Krumlově podle zákona č. 142/1947 Sb., rozhodnutím byla zčásti zrušena dřívější rozhodnutí Státního pozemkového úřadu o propuštění ze zaboru nemovitostí postižených v rámci první pozemkové reformy a rozhodnutí, jimiž byl některý majetek původnímu vlastníku ponechán, čímž se staly opět zabranými a předmětem rozhodování podle zákona č. 142/1947 Sb. a zároveň bylo rozhodnuto o jejich vyvlastnění, jak bylo zjištěno z této listiny.
22. Úkony správních orgánů a dalších subjektů činěné ve vztahu k majetku právního předchůdce dalšího účastníka řízení podle zákona č. 142/1947 Sb. dokumentují následující listiny: dopis Ministerstva zemědělství ze dne 17.9.1948, č.j. 95.634/48-IX/B-23, adresovaný Národní správě Prelátského lesa, jehož předmětem je „Převzetí lesního a rybníčního majetku velkostatku „Prelátský les““ vlastník Prelatura Český Krumlov státem podle zákona č. 142/47 Sb., Soupisy pozemkového majetku podléhajícího revizi podle zákona z 11. 7. 1947, č. 142 Sb, o revizi první pozemkové reformy – z 16. 1. 1948 - k. ú. Záluží, k. ú. Slupenec z 16. 1. 1948, výpověď Ministerstva zemědělství z 14. 4. 1948 z hospodaření na pozemcích – podání Okresnímu soudu v Českém Krumlově, seznam Státní obvodové úřadovny pro pozemkovou reformu v Č. Budějovicích z 26. 8. 1948 ohledně pozemků dvora Drahoslavice patřící Prelatuře Č. Krumlově za účelem vydání výměru o přidělu, dopis Ministerstva zemědělství z 17. 9. 1948 ve věci „Převzetí lesního a rybníčního majetku velkostatku Prelátský les,“ vlastník Prelatura Český Krumlov státem podle zák. č. 142/1947 Sb., Úředního záznamu Ministerstva zemědělství z 1. 10. 1948 ve věci předání revidovaného majetku Prelatury Český Krumlov a zápisu o předání tohoto majetku z 2. 10. 1948, rozhodnutí Ministerstva zemědělství z 23. 9. 1948 ohledně přidělu pozemků v k. ú. Slupenec adresované Čsl. státu – správě lesů a statků, Soupis parcel určených k převzetí a ocenění v k. ú. Slupenec, Krásejovka, Opalice, Český Krumlov, Přídolí, Rojšín, Štěkře, Záluží, Zátes, Návrh přidělu lesního majetku Obvodové ústředny pro pozemkovou reformu pro k. ú. Kaplice, Třeboň, Č. Budějovice, Č. Krumlov a Trhové Sviny z 2. 10. 1948, Zápis o převzetí lesního a rybníčního majetku velkostatku Prelátský les, podle zák. č. 142/1947 Sb., listina vyhotovená Ministerstvem zemědělství dne 7. 12. 1948, dopisy manželů Mázových a Palečkových z r. 1948 Státní obvodové úřadovně ve věci slevy splátek za přidělené pozemky v k. ú. Štěkře, dopis Zemského národního výboru ze 17. 3. 1948 ve věci přihlášek o přidělu půdy mj. ze statků prelátství v Č. Krumlově, dopis Ministerstva zemědělství z července 1949 Místním národním výborům v Záluží a Kamenném Újezdě, rozhodnutí Ministerstva zemědělství z 23. 7. 1949 o přidělu pozemků v k. ú. Slupenec, adresované MNV v Českém Krumlově, dopis Ministerstva zemědělství Československým státním (lesům), n. p. z 23. 7. 1949 včetně přehledu přidělených pozemků, Zápis o odevzdání lesního a rybníčního majetku velkostatku Prelatura Český Krumlov z 16. 12. 1949, dopis Ministerstva zemědělství z 11. 5. 1950 Prelatuře v Českém Krumlově, včetně soupisu pozemků, listiny Ministerstva zemědělství z 23. 7. 1949 o přidělu lesů v k. ú. Třeboň, Mladošovice, Petrovice, Vlachnovice Čs. státním lesům, n. p., rozhodnutí Ministerstva zemědělství z 11. 6. 1951 o přidělu pozemků v k. ú. Slupenec, adresované Čsl. státním lesům, n. p., přidělové listiny ONV v Českém Krumlově z 7. 7. 1958 a 30. 8. 1958 ohledně nemovitostí v k. ú. Slupenec, žádosti Středisku geodézie o oznámení podkladů pro zápis v evidenci nemovitostí, knihovní návrh z 19. 3. 1959 Lidovému civilnímu soudu v Praze na odpis nemovitostí v k. ú. Slupenec z knihovní vložky č. 766 podle přidělové listiny, usnesení Okresního soudu v Českém Krumlově o vkladu vlastnického práva pro Československý stát – Krajskou správu lesů České Budějovice z 15. 1. 1960, návrh Okresnímu soudu v Praze 1 na povolení zápisů změn v zemských deskách podle potvrzení o přidělu a usnesení Okresního soudu v Českém Krumlově z 9. 6. 1964, o povolení knihovního

zápisu podle přidělové listiny, nedatovaný návrh Státní obvodové úřadovny pro pozemkovou reformu na přiděl lesního majetku, jak bylo zjištěno z uvedených listin.

23. O postupu podle zákona č. 46/48 Sb. vůči majetku právního předchůdce dalšího účastníka řízení svědčí rozhodnutí KNV v Č. Budějovicích z 10. 5. 1950, jímž byl potvrzen výměr ONV v Č. Krumlově zn. 611-9.2.50-IX-4, o výkupu pozemků státem podle zákona č. 46/48 Sb., jak je prokázáno touto listinou.
24. Výpisy z katastru nemovitostí, list vlastnictví č. 20 pro k. ú. Štěkře je prokázáno, že u sporných parcel nebyla v katastru nemovitostí poznamenána blokáce podle § 29 zákona o půdě, pozemky byly vedeny jako vlastnictví České republiky s právem hospodaření s majetkem státu pro žalobce.
25. Z knihovni vložky č. 766 desk zemských, úvodní strany, bylo zjištěno, že nese označení „Prelaturgut“, „Prelátský statek Krumlov Český“. V levém horním rohu je přeškrtnutý nápis „Zábor“. V části B pod položkou 1 je jako zápis o vložení vlastnického práva pro Arciděkanství v Českém Krumlově (v německém jazyce „Erzdechantei in Krumau“).
26. Fotokopie vložek příslušných pozemkových knih pro katastrální obec Krumlov č. 155 bylo zjištěno, že jako vlastník tam zapsaných nemovitostí, je zapsán Krummauer Erzdechantei Pfründe, ve vložce č. 1 pro totéž katastrální území je jako vlastník zapsán Römisch katolische Erzdechantei Kirche zu St. Veit, ve vložce č. 770 pro katastrální území Besednice je vlastníkem zapsán Prälatur in Krummau a/M a ve vložce č. 766 již zmiňovaný Erzdechantei in Krummau.
27. Z provedených důkazů dospěl soud k závěru, že pozemky, na jejichž vydání uplatnil další účastník řízení nárok postupem podle § 9 ZMVC, byly původně vlastnictvím jeho právního předchůdce, Erzdechantei in Krumau, staly se však předmětem konfiskace podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa, s účinky ke dni 23. 6. 1945, což bylo deklarováno vyhláškou Okresní správní komise v Kaplici, ze dne 18. 10. 1945.
28. Podle § 244 odst. 1 o. s. ř. rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popř. smírčí orgán řízení podle zvláštního právního předpisu (dále jen správní orgán), podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá ze vztahů soukromého práva (§ 7 odst. 1) a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení.
29. Podle § 246 odst. 1 o. s. ř. je k návrhu oprávněn ten, kdo tvrdí, že byl dotčen na svých právech rozhodnutím správního orgánu, kterým byla jeho práva nebo povinnosti založena, změněna, zrušena, určena nebo zamítnuta.
30. Podle § 1 ZMVC tento zákon upravuje zmírnění některých majetkových křivd, které byly spáchány komunistickým režimem církvím a náboženským společnostem, které jsou ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona státem registrovanými církvemi a náboženskými společnostmi podle jiného právního předpisu (dále jen „registrované církve a náboženské společnosti“), v období od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 (dále jen „rozhodné období“) a vypořádání majetkových vztahů mezi státem a registrovanými církvemi a náboženskými společnostmi.
31. Podle § 2 písm. a) ZMVC pro účely tohoto zákona se rozumí původním majetkem registrovaných církví a náboženských společností věci, majetková práva a jiné majetkové hodnoty, včetně spoluvlastnických podílů a součástí a příslušenství věcí, které byly alespoň část rozhodného období ve vlastnictví nebo které příslušely registrovaným církvím, náboženským společnostem, právníkům osobám zřízeným nebo založeným jako součástí registrovaných církví a náboženských společností, Náboženské matici nebo dalším právníkům osobám zřízeným nebo založeným za účelem podpory činnosti registrovaných církví a náboženských společností k duchovním, pastoračním, charitativním, zdravotnickým, vzdělávacím nebo administrativním účelům, nebo jejich právním předchůdcům.

32. Podle § 3, písm. b) ZMVC je oprávněnou osobou právnická osoba zřízená nebo založená jako součást registrované církve a náboženské společnosti za podmínky, že v rozhodném období utrpěla tato osoba nebo její právní předchůdce majetkovou krivdu v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5a podle § 4 písm. b) je povinnou osobou Lesy České republiky, s. p.
33. Došlo-li ke konfiskaci majetku před 25. 2. 1948, platí, že takto konfiskovaný majetek není původním církevním majetkem podle § 2 písm. a) ZMVC, neboť tento majetek oprávněná osoba v rozhodném období nevlastnila a ani jí nepřislušel (viz např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 5. 2017 sp. zn. 4 Co 89/2016).
34. Podle § 1 odst. 1 dekretu č. 12/1945 Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa, s okamžitou platností a bez náhrady se konfiskuje pro účely pozemkové reformy zemědělský majetek, jenž je ve vlastnictví: a) všech osob německé a maďarské národnosti bez ohledu na státní příslušnost, b) zrádců a nepřátel republiky jakékoliv národnosti a státní příslušnosti, projevivších toto nepřátelství zejména za krize a války v letech 1938 až 1945, c) akciových a jiných společností a korporací, jejichž správa úmyslně a záměrně sloužila německému vedení války nebo fašistickým a nacistickým účelům.
35. Podle § 1 odst. 3 dekretu č. 12/1945 Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa, o tom, lze-li připustit výjimku podle odstavce 2, rozhodne na návrh příslušné rolnické komise příslušný okresní národní výbor. Pochybné případy předloží okresní národní výbor zemskému národnímu výboru, který je se svým dobrozdáním postoupí ke konečnému rozhodnutí ministerstvu zemědělství, které rozhodne v dohodě s ministrem vnitra.
36. Podle § 3 odst. 2 dekretu č. 12/1945 Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa, o tom, zdali fyzická nebo právnická osoba spadá pod ustanovení odstavce 1, písm. a), b), rozhoduje zemský národní výbor, v jehož obvodě dotčená nemovitost leží, podle návrhu příslušného okresního národního výboru. Pochybné případy předloží zemský národní výbor ke konečnému rozhodnutí ministerstvu zemědělství, které rozhodne v dohodě s ministerstvem vnitra.
37. Podle § 7 dekretu č. 5/1945 Sb., o neplatnosti některých majetkově-právních jednání z doby nesvobody a o národní správě majetkových hodnot Němců, Maďarů, zrádců a kolaborantů a některých organizací a ústavů, v obcích a okresech, kde byla nebo bude místo národního výboru jmenována správní komise, resp. správní komisař, patří zavedení národní správy do jejich příslušnosti.
38. Podle § 33 odst. 1 nař. vlády č. 8/1928 Sb., o řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů (správní řízení), osobám, jejichž pobyt přes konané šetření jest neznám, neb osobám, které nejsou úřadu známy, může být doručeno, není-li ustanoven zástupce, zmocněnec neb opatrovník, veřejnou vyhláškou na úřední tabuli a doručení platí za vykonané, není-li ve správních předpisech jinak ustanoveno, když od vyhlášení na úřední tabuli příslušného úřadu uplynulo patnáct dnů, nebyla-li ovšem ve vyhlášce stanovena lhůta delší.
39. Podle § 8 odst. 1 písm. h) ZMV věc nelze vydat v případě, že se jedná o věc konfiskovanou na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa, nebo dekretu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb., o konfiskaci nepřátelského majetku a Fondech národní obnovy.
40. Otázkami konfiskace podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. a č. 108/1945 Sb. se zabírala soudní judikatura v souvislosti s obecnými restitučními předpisy z 90. let 20. století (zákony č. 229/1991 Sb., úpravě vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích) a sjednotila se na následujících základních principech: nebylo

zapotřebí zápisu vlastnického práva v pozemkové knize (intabulace), jelikož k jeho přechodu docházelo ex lege ke dni účinnosti dekretu, tj. 23. 6. 1945, a to zpravidla bez správního řízení, jestliže účastník sám nenavrhl, aby ve správním řízení bylo rozhodováno nebo vydání takového deklaratorního rozhodnutí neuznal za potřebné sám správní úřad (viz již zmiňované stanovisko Pl. – ÚS 21/05 a nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 317/96, I. ÚS 129/99, II. ÚS 155/03). Rozhodnutí správních orgánů o konfiskaci (konfiskační výměry či vyhlášky) měly pouze deklaratorní charakter, účinky přechodu vlastnického práva na stát u konfiskovaného majetku nastávaly ex lege vůči veškerému majetku konfiskované osoby a specifikace konkrétních složek tohoto majetku ve správních rozhodnutích nebyla nezbytná. Postačovalo, že původní vlastník byl těmito rozhodnutími z hlediska citovaných dekretů „kategorizován“ (usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 89/94).

41. Soudy v občanskoprávním řízení jsou těmito rozhodnutími vázány, pokud však taková rozhodnutí byla vydána před 25. 2. 1948, je jejich přezkumná činnost v občanskoprávním řízení omezena pouze na otázku, zda nejde o nicotný správní akt a zda je rozhodnutí pravomocné a vykonatelné. Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 28 Cdo 1604/2016 výslovně uvádí: „.....*konfiskační výměr je správním aktem, jímž je soud vázán a jehož správnost (tedy ani to, zda byly dány předpoklady konfiskace) není v zásadě oprávněn zkoumat. Provéřit může toliko, jestli se jedná o správní akt (a nikoliv paakt), byl-li vydán v mezích pravomoci příslušného správního orgánu a zda je pravomocný nebo vykonatelný...*“ Obdobně hovoří i další rozhodnutí téhož soudu, sp. zn. 22 Cdo 2148/2001, 28 Cdo 2020/2005, 28 Cdo 1473/2006, 28 Cdo 911/2010, rozhodnutí Ústavního soudu, sp. zn. I. ÚS 405/98 a řada dalších). Pokud byl tedy takový správní akt vydán v mezích pravomoci příslušného správního orgánu, nejde-li o nicotný správní akt vydaný absolutně věcně nepřislušným správním orgánem, není soud mimo rámec správního soudnictví oprávněn zkoumat věcnou správnost takového správního aktu (viz např. rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 2 Cdon 1393/97, 3 Cdon 1091/96, 26 Cdo 2716/2000 a další). S ohledem na tyto závěry je nepřipustné přezkoumávat ani postup správních orgánů při i doručování správního aktu vydaného před 25. 2. 1948 (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 194/96).
42. Namítal-li tedy další účastník řízení, že konfiskace podle prezidentských dekretů vůbec nemohla postihnout církevní majetek, zasahuje předmětná otázka do věcného přezkumu správnosti konfiskačního rozhodnutí, který je v restitučních věcech vyloučen (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 12. 2018 sp. zn. 4 Co 127/2018). Zároveň je třeba uvést, že zákonodárce v ZMVC zjevně vychází z opačné teze, když konfiskaci podle dekretů č. 12/1945 Sb. a č. 108/1945 Sb. zakotvuje jako jeden z důvodů bránících vydání restitučního majetku (§ 8 písm. h) ZMVC).
43. V poválečném uspořádání došlo podle vyhlášky č. 43/1945 Sb., o platnosti ústavního dekretu prezidenta republiky z 4.12.1944, č. 18 Úř. věst. čsl., o národních výborech a prozatímním národním shromáždění a podle § 1 vyhlášky ministerstva vnitra č. 45/1945 Sb., o úplném znění vládního nařízení o volbě a pravomoci národních výborů, ke vzniku okresních národních výborů jakožto orgánů veřejné správy, které nahradily dřívější okresní úřady. Okresní správní komise byla ve smyslu čl. 4 vyhl. č. 43/1945 Sb. a § 3, § 6 odst. 1, odst. 3 vyhl. č. 45/1945 Sb. orgánem jmenovaným pro dočasnou správu okresů, kde pro převážnou většinu obyvatelstva státně nespolehlivého nemohl být ustaven národní výbor, s pravomocí rovnocennou pravomocí okresního národního výboru.
44. Po procesní stránce probíhalo rozhodování na základě Dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. podle vládního nařízení č. 8/1928 Sb., o řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů (správní řízení). Podle § 6 citovaného předpisu, nebylo-li stanoveno jinak, byla dána v 1. stolici věcná příslušnost okresních úřadů, ve 2. stolici věcná příslušnost zemských úřadů.
45. Předmětná vyhláška Okresní správní komise v Kaplici byla vydána 18. října 1945, vyvěšena 1. listopadu 1946 a sejmuta 16. listopadu 1946, tedy před počátkem rozhodného období. Soud ji tudíž přezkoumal v souladu s výše citovanou judikaturou pouze z naznačených formálních hledisek,

jelikož její věcný přezkum (mj. i otázka důvodnosti tohoto postupu vůči právnímu předchůdci dalšího účastníka řízení) je vyloučen.

46. Jde o rozhodnutí v I. instanci, kde v rámci své pravomoci a věcné příslušnosti rozhodoval příslušný správní orgán, Okresní správní komise v Kaplici, postavená na roveň okresnímu národnímu výboru.
47. Dalším účastníkem namítanou neurčitostí označení adresáta konfiskační vyhlášky „Děkanství“ a potažmo otázkou nicotnosti předmětného správního aktu se zaobíral ve svých rozhodnutích již odvolací soud, který k tomu uvedl: *„Všecké pochybnosti a obrana dalšího účastníka v podstatě směřují k tomu, že neurčitost označení právního předchůdce dalšího účastníka spočívá v absenci údaje „Erz“ neboli „Arzi“. K tomu je třeba připomenout, že tato předpona pouze vyjadřuje zesílení nebo stupňování významu druhé části slova. Děkanství, resp. vikariát, je v římskokatolické církvi územní jednotka menší než diecéze a větší než farnost, přičemž obvykle sestává z několika farností. Děkanství bylo v Království země Koruny české okolo roku 1631 nabrázeno v české polovině státu tzv. vikariáty, přičemž na Moravě zůstaly děkanáty pojmově zachovány; název „děkanát“ tedy již nebyl v české polovině státu vůbec užíván. Z tohoto pohledu je třeba na osobu označenou ve vyhlášce Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18. října 1945 nahlížet. Děkanství lze označit za svého druhu „vyšší samosprávný celek“, přičemž absence předpony „arzi“ nijak nerelativizuje (nemůže nezpochybnit) skutečnost, že vyhláškou Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18. října 1945 byl míněn právě tento subjekt, byť vzhledem k výše uvedenému historickému vývoji názvu „děkanství“ by mělo být správně uvedeno „Vikariát Krumlov“. Vikariát českokrumlovský je součástí biskupství českobudějovického, v jehož rámci působí vícero farností, mimo jiné též další účastník řízení Římskokatolická farnost – prelatura Český Krumlov (viz <http://katalog.bcb.cz/Katalog/Vikariaty/Cesky-Krumlov>), přičemž akt konfiskace ve vztahu vůči Děkanství (Český) Krumlov dopadl na všechny farnosti tohoto děkanátu (vikariátu). Významné tak je zde pouze to, že ke konfiskaci skutečně došlo a že tato skutečnost byla deklarována vyhláškou Okresní správní komise v Kaplici č. 120 ze dne 18. října 1945“. Z uvedeného tedy plyne, že s ohledem na historické souvislosti a místní poměry je označení právního předchůdce účastníka řízení dostatečně určité a vyhláška tak není nicotným právním aktem.*
48. Důvodnou nebyla shledána ani námitka účastníka řízení spočívající v nedoručení předmětné konfiskační vyhlášky, když i tato spadá do věcného přezkumu správního rozhodnutí, jenž je v tomto řízení však vyloučen (srovnej v odstavci 42. tohoto odůvodnění citovaná rozhodnutí Vrchního soudu v Praze).
49. Přestože se tedy ve spisu nachází řada listin, které svědčí o tom, že orgány státu postupovaly vůči majetku právního předchůdce dalšího účastníka řízení i po roce 1948 podle zákona č. 142/1947 Sb., případně podle zákona č. 46/1948 Sb., nemohly mít tyto kroky, byť šlo o právní akty, jakékoliv účinky ve smyslu pozbytí jeho vlastnického práva, neboť k tomu došlo již na základě předmětné konfiskační vyhlášky, v roce 1945. V rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 1877/2022 k této otázce Nejvyšší soud uvedl, že takový postup nic neměnil na konfiskaci ex lege podle dekretu č. 12/1945 Sb. ke dni 23.6.1945, přičemž odkázal na usnesení Ústavního soudu, sp. zn. IV. ÚS 3839/19, z něhož část citoval: *„...i kdyby probíhaly dvě „paralelní konfiskace“, nemělo by pozdější řízení za následek anulaci dřívějšího; ústavně souladným a pochopitelným jeví se pak zázvěr, že nastoupivší nedemokratický režim si chtěl „pojistit“ přechod nemovitostí na stát, byť se tento postup může jevit ve světle již platné konfiskace nadbytečným, politováníhodným a nikoli souladným s dnešními principy demokratického právního státu, nelze na něj nahlížet tak, že by ve smyslu zákonodárcem stanovené právní úpravy ke zmírnění některých majetkových křivd a navazující judikatury vrcholných soudů vylučoval konfiskaci ze zákona v roce 1945 a okamžik vzniku tvrzené majetkové křivdy posouval do rozhodného období...“.*
50. Vzhledem k těmto závěrům se staly nadbytečnými všechny další důkazy, jež soud prováděl v dřívějších fázích řízení na základě návrhů dalšího účastníka řízení k jeho tvrzení o neurčitosti označení adresáta konfiskační vyhlášky „Děkanství“ (překlad Kodexu kanonického práva, výsledek hledání v rejstřících, části různých publikací k výkladu církevního názvosloví, části matrik) a k tvrzení o tom, že jde o paakt (výňatky z odborných publikací Československé správní právo,

Obecné právo správní vydaných v letech před 2. světovou válkou, korespondence z r. 1947 týkající se jiného církevního subjektu), nedoručení předmětné vyhlášky a neaplikovatelnosti dekretů prezidenta republiky na majetek církví (vzájemná korespondence a stanoviska tehdejších ústředních orgánů státní správy) a některá soudní rozhodnutí ve věcech konfiskací. Vesměš jde o důkazy zaobírající se církevním názvoslovím, dále listiny obsahující pouze právní názory k otázce nicotnosti správního aktu, které jednotlivě ani ve svém souhrnu nejsou způsobilé zvrátit závěry, z nichž vycházel při řešení rozhodných otázek odvolací soud, který je navíc měl z větší části k dispozici při svém rozhodování ve výše zmíněných věcech. Obdobně pak pozbyly významu pro věc dosud provedené důkazy k identifikaci původní parcely PK a parcely KN u pozemku v katastrálním území Štětkře, kde žalobce tvrdil chybné obnovení původní hranice a k pozemkovým úpravám proběhlým v katastrálních územích Štětkře a Záluží nad Vltavou a soud z nich rovněž nečiní pro tuto věc žádné závěry. Z týchž důvodů pak byly zamítnuty další důkazní návrhy žalobce k dotazu na příslušný správní orgán, zda restituční nárok vedle dalšího účastníka řízení uplatnily i jiné subjekty nesoucí ve svém označení výraz „Erzdechantei“ a důkazní návrhy obou účastníků k identifikaci parcely PK a KN a zpracování geometrického plánu, pokud se týkalo sporu o hranici pozemku parc. KN č. [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE], stejně tak jako navrhovaná vyjádření příslušného katastrálního úřadu a Státního pozemkového úřadu k otázce pozemkových úprav v katastrálním území Záluží nad Vltavou. Z důkazů již provedených v dřívější fázi řízení (korespondence žalobce s katastrálním úřadem ohledně pozemkových úprav a ztotožnění jimi prošlých pozemků s pozemky v původním vlastnictví právního předchůdce účastníka řízení, včetně historických mapových podkladů) soud tudíž nečiní žádná zjištění, neboť s ohledem na závěr, že další účastník řízení není oprávněnou osobou podle ZMVC, nebylo nutno se uvedenými skutečnostmi již zabírat. Předložená soudní rozhodnutí v restitučních věcech z poválečného období jsou bez vztahu k projednávané kauze.

51. Jelikož majetek právního předchůdce dalšího účastníka řízení byl konfiskován dnem 23.6.1945, nejde o původní majetek církve ve smyslu § 2 písm. a) ZMVC a další účastník řízení není oprávněnou osobou dle § 3 písm. a) ZMVC, neboť nesplňuje podmínku utrpené majetkové krivdy v rozhodném období (25.2.1948 – 1.1.1990). Soud proto všem třem žalobám vyhověl a nahradil svým rozsudkem předmětná rozhodnutí správního orgánu výroky, jimiž se dotčený nemovitý majetek účastníku řízení nevydává to vše podle § 250j o. s. ř.
52. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a zcela úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu vyčíslených nákladů proti zcela neúspěšnému žalovanému. Celková částka nákladů řízení činí 36 865,90 Kč a zahrnuje následující položky: zaplacený soudní poplatek 9.000 Kč (3.000 Kč / 1 žaloba) podle zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů a náhradu výdajů nezastoupeného účastníka podle vyhl. č. 254/2015 Sb. v sazbě 300 Kč / úkon, a to 300 Kč za přípravu zastoupení v každé z původně samostatně projednávaných věcí, celkem 900 Kč, 300 Kč za podanou žalobu v každé z věcí (celkem 900 Kč), ve věci sp. zn. 11 C 106/2016 náhradu za účast při jednání dne 16.5.2018 50 Kč (projednáváno bylo 6 spojených věcí), po 300 Kč za účast při jednáních dne 23. 7. 2018, 15. 8. 2018, 1. 10. 2018, dne 29. 9. 2018 a 100 Kč za jednání dne 18. 5. 2020 (bylo jednáno ve třech spojených věcech), 300 Kč za písemné podání – návrh na přerušování řízení ze dne 28. 11. 2018. Ve věci sp. zn. 11 C 107/2016 pak dále náleží žalobci za účast při jednání soudu dne 16. 5. 2018 75 Kč (projednávány 4 spojené věci), účast při jednání dne 23. 7. 2018 a dne 18. 5. 2020 po 100 Kč (projednávány vždy 3 spojené věci), 30 Kč náhrada za písemné vyjádření ze dne 7. 3. 2018 (týkalo se 10 věcí), 300 Kč za vyjádření ze dne 8. 3. 2018, 75 Kč za vyjádření ze dne 6. 4. 2018 (týkalo se 4 spojených věcí), 30 Kč za vyjádření ze dne 15. 5. 2018 (týkalo se 10 věcí), písemné vyjádření ze dne 15. 8. 2018 a ze dne 25. 10. 2018 po 300 Kč, návrh na přerušování řízení ze dne 28. 11. 2018 300 Kč. Ve věci sp. zn. 11 C 109/2016 nad rámec výše uvedených vznikly žalobci tyto náklady: za písemné vyjádření ve věci ze dne 16. 8. 2018 a ze dne 6. 4. 2018 po 75 Kč (týkalo se 4 věcí), účast při jednání soudu dne 23. 7. 2018 a dne 18. 5. 2020 po 100 Kč (projednávány vždy 3 spojené věci). Žalobci dále náleží

náhrada nákladů nezastoupeného účastníka za úkony, které se týkaly vždy 3 spojených věcí (11 C 106/2016, 11 C 107/2016 a 11 C 109/2016), a to písemná podání – vyjádření k odvolání z 27.7.2020 300 Kč, upřesnění žalobního petitu z 13.7.2022 ve spojení s podáním z 24.11.2022 300 Kč a účast při jednání soudu 28.11.2022 300 Kč (poměrně tak připadá na každou z věcí náhrada ve výši 1/3 sazby, tj. 100 Kč). Po část řízení byl žalobce zastoupen advokátem. Přestože žalobce disponuje vlastním právním oddělením a v části řízení jednal prostřednictvím svých zaměstnanců, považuje soud zastoupení advokátem za adekvátní složitosti a věcné stránce případu, kdy řešení problematiky církevních restitucí není běžnou agendou žalobce, navíc pak kauzu do značné míry zkomplikovala skutečnost, že v průběhu řízení se měnil právní názor vyšších soudů na otázku konfiskace, na což bylo zapotřebí reagovat. Právní zástupce žalobce vykonal celkem 5 úkonů právní služby v sazbě 3 100 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu., a to převzetí a přípravu zastoupení, účast při jednání odvolacího soudu dne 27.5.2021, účast při jednání soudu dne 14.2.2022, 2 písemná podání – doplnění tvrzení ze dne 7.12.2021, závěrečný návrh z 24.2.2022. Přestože úkony byly činy v řízení o 3, resp. 5 spojených věcech, považuje soud za účelně vynaložené náklady ve výši náhrady pouze za 1 úkon, jelikož se týkaly shodného skutkového základu. Za vyjádření z 7.12.2021, které se pouze okrajově zabývalo doplněním tvrzení, jinak šlo o polemiku s právním názorem Ústavního soudu, soud přiznal náhradu pouze ve výši 1/2, tj. 1 550 Kč dle § 11 odst. 2, odst. 3 advokátního tarifu a za podání z 30.9.2021, které bylo rovněž pouze právní polemikou, nepřiznal náhradu vůbec. Do nákladů dále náleží paušální náhrada hotových výdajů 1 500 Kč (300 Kč/úkon) podle § 13 odst. 1, odst. 3 a náhrada nákladů cestovních a hotových výdajů právního zástupce za cesty z Prahy do Českých Budějovic a zpět dne 8.11.2021 1 744 Kč (osobním automobilem ujeté 300 km při průměrné spotřebě motorové nafty 5,2 l/100 km a ceně nafty 27,20 Kč/l a sazbě základní náhrady 4,40 Kč/km podle vyhl. č. 589/2020) a za cestu na téže trase dne 14.2.2022 1 193 Kč (při ceně nafty 37,10 Kč/l a náhrady 4,70 Kč/km podle vyhl. č. 511/2021 Sb.) a náhrada za promeškaný čas strávený a cestách 10 započatých půlhodin na jedné zpáteční cestě, 100 Kč/1 započatá půlhodina podle § 14 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu, tj. 1 000 Kč/1 zpáteční cesta. Z nákladů a náhrad za úkon dne 14.2.2022 včetně cesty, přiznány 3/5 z uvedených částek, jelikož se týkaly 5 spojených věcí. Náhrady jsou zvýšeny o 21% DPH podle § 137 odst. 3 o.s.ř. v částce 2 958,90 Kč.

53. Lhůta k plnění byla účastníku řízení stanovena podle § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze u Krajského soudu v Českých Budějovicích.

Nebudou-li povinnosti uložené tímto rozhodnutím splněny řádně a včas, lze se jejich splnění domáhat na návrh soudním výkonem rozhodnutí či exekucí.

České Budějovice 5. prosince 2022

Mgr. Kamila Drábková v. r.
samosoudkyně